

Fanny André

Graffitista

Traducere din limba franceză de
Teodora Olenici

 ACT și Politon

2018

CAPITOLUL 1

M-am trezit într-un pat, lângă un tip care nu era atât de frumos pe cât aş fi sperat sau, în orice caz, nu într-atât încât să-i suport respiraţia fetidă de după o noapte de tras la măsea, respiraţie care, fără îndoială, nu era foarte diferită de a mea.

— Bună...

— Ăă... scuze, am mormăit eu. Unde-i baia?

Goală puşcă, m-am îndreptat cât mai demn cu putinţă în direcţia indicată. Am aşteptat să-mi treacă ameţeala şi mi-am promis că nu o să mai beau niciodată atât de mult. Cu două săptămâni înainte îmi făcusem aceeaşi promisiune, dar de această dată aveam de gând să mă țin de ea.

Întinsă pe gresia de un alb cam incert, cu un morman de haine murdare ce se înălţa în faţa mea asemeni turnului din Pisa, îmi treceau prin minte un şir de constatări brutale. Principiile mai ales de migrena care mă cuprinsese.

Înainte de toate, trebuia să mă ocup de gustul execrabil pe care-l simţeam în gură. Mi-am amintit apoi ce m-a împins să beau peste măsură: o nevoie nebună să uit că picasem anul la Facultatea de Arte şi, ca şi cum asta nu ar fi fost îndeajuns, că mă simţeam singură şi ratată, pe toate planurile.

Aş fi putut în acea clipă să plâng de ciudă, între coşul de rufe şi chiuveţă. Doar că, de cele mai multe ori, glanda mea lacrimală era meschină. Altfel, aş fi putut să joc din nou o tragedie şi să refac actul doi, scena trei: „Ah, de ce eu! Vai, ce mânie şi ce deznădejde...” etc. Doar că bănuisem că n-aveam

să trec anul. Nu că ar fi fost mai ușor de acceptat, însă nu era nici tocmai surpriza zilei.

Nu-mi petreceam viața făcându-mă praf, însă mi se întâmpla din ce în ce mai des să mă las pradă celei mai simple soluții. Nu voiam să ajung ca studenții ăia care se fac criță în fiecare weekend sau chiar mai des. Nu mi se potrivea, preferam să-mi umplu timpul cu ceva decât să-l înec într-o sticlă. E drept, mă decisesem totuși să pun capăt studiilor, ceea ce însemna că tocmai organizasem un soi de înmormântare. Iar asta se „sărbătorea”, nu?

Așa că, în loc să izbucnesc în plâns, m-am ridicat și m-am ocupat de chestiunea cea mai presantă: am început să cotrobăi cu nerușinare prin dulăpior în căutarea unui pachet de periute de dinți noi.

În timp ce mă spălam pe dinți alene, ca să-i permit tipului să fugă sau să se ascundă pe undeva, mă întrebam ce ar trebui să fac ca să-mi readuc viața pe făgașul normal. Cum să rezolv problema acum, că n-aveam de gând s-o mai înec în tequila? Cum ar acționa un adult responsabil?...

Mi-am trecut o mână prin șuvițele încâlcite care-mi intrau în ochi. Am ridicat privirea întrebătoare spre oglindă ca să evaluez amplitudinea daunelor: tunsoarea mea, scurtă și asimetrică, părea să fi explodat de-a dreptul... Nici tenul meu lipsit de strălucire n-arăta mai bine, noroc că măcar, datorită originilor mele mediteraneene, nu arătam niciodată palidă. Mi s-a părut dintr-odată că tânăra care se afla în fața mea era foarte matură, abia dacă m-am recunoscut. Ca și cum aș fi îmbătrânit cu cinci ani fără să-mi dau seama. Pentru întâia oară mi-am remarcat ovalul mult mai pronunțat al feței și obrajii mai supti.

Între mine și reflexia mea se interpunea alt chip: altă piele întunecată, alți ochi, mai închiși la culoare, aproape negri, și un craniu ras, cu desene tribale. Caden.

M-am prins cu mâinile de chiuvetă. De ce m-am gândit la el? De obicei nu-mi îngăduiam acest lucru; și-atunci, de ce mă gândeam la dezertorul ăsta? Un moment de slăbiciune, atâta tot... Al cincilea pe săptămâna asta. Dacă nu puneam la socoteală că tipul din pat aducea un pic cu el – prea puțin, din păcate.

Nu eram îndeajuns de trează pentru prostiile astea. Și, de parcă nu ar fi fost de ajuns, migrena mea părea bine ancorată. Prea bine ca să poți să te gândești la astfel de lucruri. Puțini oameni evitau cu atâta dibăcie subiectele supărătoare așa cum o făceam eu. *Spectru al lui Caden, mersi, dar nu, mersi! Întoarce-te cu bine la Londra și uită-mă! Nici la revedere nu-ți zic!*

Îmi clăteam gura.

— Am făcut cafea și un fel de tartine, m-a anunțat o voce din spatele ușii.

Pe bune? Și ce voia să însemne „un fel de”? Rupsesse bucăți din prosopul de hârtie și întinsese peste ele un pic de unt și dulceață?

M-am hotărât în cele din urmă să ies din baie și m-am lansat în acea vânătoare de comori haotică, ce urmează după nopțile rușinoase. Versiunea pentru adulți a lui Tom Degețel care trebuia să-și găsească țoalele împrăștiate peste tot, începând cu dormitorul și până la ușa de la intrare. În ciuda tuturor eforturilor, nu reușeam deloc să dau de chiloții mei tanga. Când mi-am găsit în cele din urmă lenjeria intimă, pe hol, lângă o pereche de bascheți, am tras o înjurătură. Ticălosul ăsta de Murphy, până la urmă are mereu dreptate, la fel ca James Bond.

— Lena! Pleci deja? m-a întrebă tipul, care tocmai se înființase pe hol, în timp ce eu mă chinuiam cu nasturele de la pantalonii scurți, deșirați, din denim.

— Păi...

După ce am reușit să-l închei, cu chiloții atârându-mi încă din buzunar, m-am hotărât să fiu cât se poate de cinstită. Cu un zâmbet degajat, am încuviințat din cap.

— A fost... bine. Mulțumesc și să ai o dimineată... o zi bună !

Cu vagi trăsături metise, un pic bărbos, tipul ăsta înalt și deșirat mă țintuia cu privirea. Părea de treabă, deși nu era chiar genul meu. Doar că eu nu eram pregătită să ies cu nimeni dacă atunci când mă trezeam, primul meu gând se îndrepta către... celălalt. Spectrul.

— Stai ! Știi că nu arde, nu? Poți măcar să bei o cafea.

Pentru o clipă am rămas ca pironită-n loc. La naiba, reușisem să dau peste un tip care nu se mulțumea să agațe gagici, ci mai era și manierat. Ghinion... Am ridicat din umeri.

— Îmi cer scuze, mă simt amețită. Ieri am avut o zi cum nu se poate mai proastă. Simt nevoia să fiu singură... îmi pare rău.

După care m-am făcut nevăzută, coborând scările, cu un ușor sentiment de lașitate.

Afară, am luat-o cu pași sprinteni în susul străzii, recăpătându-mi încetul cu încetul energia. Tipul locuia într-o zonă destul de lăaturalnică din Argenteuil, așa că m-am văzut nevoită să merg pe jos ca să ajung la o linie de autobuz. Am trecut printr-un tunel înțesat de graffiti. Din obișnuință, am început să caut semnele prietenilor mei, sau vechile graffitiuri pe care aș fi putut să le fac chiar eu cu ceva timp în urmă: în ultima vreme cam renunțasem la sportul ăsta.

Niciun medicament n-ar fi putut să-mi alunge mai eficient decât aceste graffitiuri emanațiile de alcool care încă-mi injectau ochii. Desenul înfățișând un cuplu mi-a atras în mod deosebit atenția și m-a făcut să mă opresc ca să-i admir execuția. Cu numai două culori, graffitistul – sau graffitista, căci mă aflam în situația în care puteam să-mi dau seama că ambele variante erau posibile – dăduse viață aceluia sărut cum nu se putea mai bine. O scenă ce părea ruptă din realitate, la fel ca faimosul *Sărut* al lui Doisneau. O replică fidelă, deși adusă în actualitate. I-am făcut o poză, și spectrul și-a făcut din nou simțită prezența printre gândurile mele.

Pornindu-mă din nou la drum, mi-am impus să gândesc la rece. Bineînțeles că până și Freud ar fi spus: inconștientul are, a priori, motivele sale. Am presupus, așadar, că trebuie să-l ascult. Trebuia să existe o explicație pentru vaga obsesie pe care o simțeam renăscând, nu-i așa? Oare creierul meu vedea în Caden o soluție? Cortegiul de *loser*-i întâlnești după ce ne-am despărțit nu putea contrazice ipoteza.

Sau poate că eu nu renunțasem de fapt niciodată la povestea noastră neterminată? Poate că tocmai asta m-a împiedicat să am încredere în mine și în puterea mea de seducție, să-mi regăsesc fericirea alături de altcineva? Nu căpătasem niciodată un răspuns după ruptura dintre noi doi; să fi avut nevoie de așa ceva?

Într-un impuls de moment, m-am așezat pe o bancă, să-mi verific pe smartphone situația financiară. Nu era foarte proastă, sau, în orice caz, era îndeajuns de bună ca să-mi pun în practică planul. Caden și sora lui avuseseră amabilitatea de a pleca la Londra, nu în Papua Noua Guinee; prețul biletului va fi mai accesibil, chiar dacă pentru buzunarul meu era totuși destul de piperat.

După ce mi-am plătit biletul doar dus și mi-am golit contul până sub nivelul mării, m-am hotărât să mă întorc acasă și să mă organizez. Plecarea era programată peste trei zile și până atunci trebuia să-mi închei socotelile cu colega de apartament, la magazinul de skateboard-uri și streetwear unde lucram ca vânzătoare, să-mi fac bagajele... și să-mi găsesc un punct de aterizare la Londra. Simplu, niciodată nu eram mai eficientă decât atunci când mă aflam sub presiune!

Am urcat în trenul Eurostar încercând să nu iau în seamă stresul care mă copleșea. Mi-am găsit locul și m-am instalat repede, apoi m-am cufundat în aceleași gânduri care-mi reveniseră în minte mult prea curând.

De când îmi pusesem proiectul pe roate, simțeam că în mine se dă o luptă. Oficial, plecam cu un singur scop: să stau față în față cu Caden, ca să reușesc să-mi readuc viața pe făgașul normal. Acceptam în cele din urmă că nu trecusem peste plecarea lui și că era cazul să o fac. Doar că, pe hârtie, să mă mut doar pentru atâta lucru... părea cu totul neverosimil. Eram perfect conștientă de asta. A trebuit să le îndrug prietenilor și familiei vrute și nevrute, că am chef de o schimbare de atmosferă, că vreau să merg să fac graffiti în străinătate ca să mă scald într-o altă cultură, pe scurt, am inventat tot soiul de scuze. Recunosc, suficiente cât să nu renunț la acest periplu un pic nebunesc.

Și-acum, ce-mi rămânea de pe urma acestor pretexte? Oare îmi doream doar să fiu față în față cu Caden ca să-i smulg câteva explicații? Și să văd dacă sora lui, care fusese și cea mai bună prietenă a mea, îmi ducea dorul, așa cum i-l duceam eu ei? Nu puteam să acționez decât în acest scop. Altfel, cum aș putea să-mi explic modul în care scotocisem prin tot dulapul în căutarea hainelor vechi care îi plăcuseră, poate, lui Caden, sau că am șovăit înainte să merg la coafor...? Trebuia să recunosc că era o grijă subită și de-a dreptul neobișnuită pentru înfățișarea mea, fapt care dovedea îndeajuns de bine că mă amăgeam.

Mă duceam la Londra deoarece voiam să primesc scuze, desigur... și voiam să-l revăd pe Caden pe care nu reușeam să-l uit, nici măcar după patru ani. Nu-mi doream să mă răz-bun sau să-mi satisfac orgoliul sau mai știu eu ce. Mă simțeam singură. Mi-era dor de Caden, chiar și după atâția ani.

În timp ce peisajul de afară încă mai defila prin fața ochilor mei și imaginea mea se reflecta pe suprafața geamului, mă întrebam dacă această femeie mărunțică ar putea avea câștig de cauză. Mă aruncasem cu capul înainte, ca de obicei. Însă

trebuia să grăbesc lucrurile, să mă zbat, chiar dacă asta însemna să mă lansez într-o situație imposibilă.

Neliniștea mă rodea, încercam din răspuțeri să-mi regăsesc calmul. Deja, în câteva ore aveam să o revăd pe Ellen. Stabiliserăm să ne întâlnim la Londra. Acceptase entuziasmată propunerea, încă din prima clipă. O să încep cu asta... pentru restul, urma să mă gândesc. Un plan poate părea nebunesc fără să fie neapărat rău, nu-i așa?

CAPITOLUL 2

Deși ploua atunci când am sosit la Londra, nu pot spune că m-a deranjat: odată ce m-am pornit, sunt asemenea unui tanc rusesc, care nu se oprește decât în fața unui obstacol de proporții – și asta dacă nu-l dăruim cumva și pe acesta ca să-mi continui drumul!

După cum am stabilit, Ellen mă aștepta în King's Cross, în apropierea unei clădiri roșii al cărei orologiu se înalță spre cer. Fata care-mi fusese cândva cea mai bună prietenă nu se schimbase deloc. Era Caden în variantă feminină: înaltă, brunetă, zveltă, cu look-ul tipic unei londoneze și cu o umbrelă mare reproducând drapelul britanic, care mi-a smuls un zâmbet. În ciuda tocurilor amețitoare, s-a îndreptat către mine în fugă.

— Lena, ce frumoasă ești! Tunsoarea asta nouă te îmbătrânește exact atât cât trebuie, îmi place la nebunie.

Ellen avea mereu acel stil doar al ei de a accentua frazele și-mi imaginam cu ușurință fonturi italice sau ghilimele mai peste tot. Putea să pară artificială și de o exuberanță falsă, însă, după ce vorbeai mai mult cu ea, înțelegeai că așa își ascundea ea timiditatea și lipsa de încredere în propria persoană.

Altă tipă n-ar fi înghițit acel „te îmbătrânește”, doar că eu trebuia să recunosc că avea dreptate. La cei douăzeci și doi de ani ai mei, la greutatea mea și cu fața mea fină, fusesem pe toată durata liceului ba mica zână, ba elfița, ba câte și mai câte. Ceea ce îmi dăduse și ideea numelui meu de graffitistă: „Zâna-LicuRici” – în semn de omagiu adus staturii mele minione și aerului zglobiu. Încă mi se întâmpla să mi se ceară buletinul în baruri; look-ul meu *streetwear* și tunsoarea

scurtă nu mă ajutau deloc să-i conving pe oameni că adolescența făcea parte dintr-un trecut destul de îndepărtat.

— Mi-ai lipsit, i-am răspuns simplu.

Ellen m-a strâns la piept, învăluindu-mă în mireasma celui mai nou parfum Burberry. De când o știam, era înnebunită după marca asta: aproape că avea un fetiș.

— Ți-e foame? Îți propun să ne oprim un pic la un restaurant indian, apoi o să mergem la mine. Ok?

Am stat pe gânduri un minut. Era oare posibil ca încă să mai locuiesc împreună cu Caden? Chiar dacă venisem pentru el, totuși nu puteam să dau buzna în viața lui, fără să fiu pregătită pentru asta. Aveam nevoie de un plan, de o atitudine corespunzătoare și de îndeajuns de mult curaj. Acum, când mă aflam din nou în același oraș cu el, teama reîntâlnirii creștea. Însă nu aș fi putut să-i trag clapa lui Ellen, doar pentru că mă temeam că-l voi întâlni.

— Sunt singură în apartament. Christy, colega mea, e plecată, m-a informat ea.

— Unde stai?

— În South Kensington. În partea asta a cartierului se resimte o atmosferă foarte *frenchy*, o să vezi. Am nevoie să fiu înconjurată de un univers cu un aer ușor franțuzesc, altfel cea de-a doua mea patrie mi-ar lipsi prea mult. Ar trebui să te muți aici!

În timp ce ea sporovăia în continuare, eu evitam să aduc în discuție acel lucru evident de care amândouă eram conștiente: n-aveam resursele necesare.

Nu cunoșteam așa de bine Londra, însă aveam totuși niște noțiuni de bază despre cartierele cele mai șic. Mai venisem odată împreună cu Caden și Ellen, în urmă cu mult timp. Mama lor era franțuzoaică în timp ce tatăl lor, deși expatriat, rămăsese un londonez get-beget. Doamna Hadler ținuse morțiș să-și crească cei doi copii astfel încât să vorbească

ambele limbi la perfecție. Au copilărit și au crescut între Franța și Anglia, iar asta se simțea. Eu mă descurcam destul de bine în engleză – datorită lor, bineînțeles. Învățasem pentru Bac în timp ce stăteam la bunica lor, însă pe-atunci, mai mult colindam orașul decât lucram, și acea vacanță rămânea pentru mine o amintire de neuitat. Camden Town, mai cu seamă, și-a lăsat amprenta puternică asupra tinerei rebele dornice de cunoaștere care eram eu la acea vreme. În plus, le-am închis pliscul părinților mei obținând o notă excelentă la testul de engleză.

Cu trei zile în urmă, pe când îmi terminam de făcut bagajele, în apartamentul meu de la periferia Parisului, mă văzusem nevoită să iau o decizie: să debarc singură la Londra și să mă descurc cu Facebook-ul și cu grupurile sale dedicate celor care-și caută colegi de cameră sau să cer ajutorul cuiva. După o lungă ezitare, i-am scris lui Ellen care, în ciuda anilor de tăcere ce se adunaseră între noi, acceptase pe loc să mă găzduiască timp de câteva zile sau săptămâni. Era una dintre calitățile pe care nu i le puteai nega și care mă marcaseră: deși viața o răsăfășase, știa să se arate de o generozitate fără egal.

Pentru siguranța mea și, de asemenea, ca să intru în contact și cu o Londră mai puțin stilată, am informat-o de sosirea mea și pe Anna, o prietenă pe care mi-o făcusem în primul an la Arte. Ea era franțuzoaică, la fel ca mine, și își propusese să se specializeze în design. Dar în loc să-și finalizeze studiile acolo, se orientase încă din anul doi către o școală privată londoneză, incredibil de scumpă, ca să-și creeze un CV ireproșabil. Părinții ei acceptaseră să-i suporte cheltuielile de școlarizare, iar cu restul o lăsasera să se descurce singură. După ce a plecat, am păstrat legătura prin rețelele de socializare. Trebuia să mă întâlnesc cu ea a doua zi: poate că avea să mă ajute să-mi găsesc o locuință.

Pentru moment, n-avea niciun rost să mă gândesc la Caden. Eram extrem de hotărâtă ca, până la întâlnirea noastră, să-mi găsesc o viață pe post de „alibi” și să nu mă năpustesc din prima asupra lui. Ideea era să-l fac să conștientizeze cât de multe a avut de pierdut lăsându-mă în urmă, nu să par o disperată, gata de orice ca să-l recâștige.

Prima seară de după întâlnirea noastră s-a derulat mult mai bine decât mi-aș fi închipuit. După cum era de așteptat, apartamentul lui Ellen avea un anumit specific. Acasă la ea domnea o atmosferă un pic bobo-chic*, cu tapițerii etnice, covoare colorate și un mobilier din lemn care spunea multe despre banii pe care trebuie să-i fi cheltuit ca să amenajeze acest cuib cosmopolit. Ne-am instalat de o parte și de alta a măsuței întinse și joase, ce părea scoasă direct dintr-un palat indian.

Ellen și cu mine fuseserăm foarte apropiate și, deși prietena mea nu părea a fi în stare să țină legătura cu cei care nu gravitau direct în jurul ei, fiind prea absorbită de pretențiile și de prietenele ei, una mai *it girl* decât cealaltă, ea nu se schimbbase deloc. Mă temusem că o să găsesc o tânără bogată și ușor blazată, dar am descoperit că era de fapt de o naivitate și de un entuziasm înduioșătoare. Îi plăceau aceleași lucruri ca și înainte, iar umorul ei cam sucit nu evoluase deloc.

În schimb, vorbea foarte puțin despre Caden, grăbindu-se să schimbe subiectul, de îndată ce îi pomenea din greșeală numele. Erau gemeni și, după cum era de imaginat, fuseseră dintotdeauna foarte apropiați. Așa că tăcerea asta voită mi-a părut foarte suspectă.

I-am urmat exemplul și, chiar dacă nu am evitat neapărat să-i pronunț numele, nu am întrebat nici măcar o dată ce mai face: voi avea destul timp să-mi desfășor propria anchetă în zilele următoare.

---

* Bohemian Bourgeois Chic. (n.red.)